

NINA GEORGE

Az éj szépsége

Claire, a tekintélyes viselkedésbiológus, a párizsi csúcsforgalomban lassan haladó taxijából az utcán sétáló nőket figyeli. Vajon mennyi titkot hallgatnak el? Hány szeretőt, hány nem-szeretőt, hány el nem sírt könnyet tartanak magukban? Mennyi kimondatlan, megvalósulatlan álmot hagytak maguk mögött? És ki foglalta el helyettük ezeket a lehetőségeket?

Claire egyre jobban vágyik arra, hogy érezze: él, és nem csak működik. A fiatal Julie pedig olyasvalamire vár, ami végre lángra robbanthatja a lelkében szunnyadó bátorságot és szenvedélyt. Bretagne rekkenő nyári melegében, a világ végén ennek a két különböző nőnek a története összefonódik, és újra felfedezik az élet szeretetét – és a dolgok visszafordíthatatlanul megváltoznak számukra.

Az éj szépségében Nina George, a *Levendulaszoba* című bestseller szerzője lehetővé teszi két nőnek, hogy újra megtalálják önmagukat: vágyaikat, érzékiségüket, és legfőképpen álmaikat.

Érzéken, intenzíven és precízen mesél a nőiességről és annak minden aspektusáról: változásról, megkezdésről és elválásról.

NINA GEORGE

A nemzetközi bestsellereket jegyző Nina George 1973-ban született Bielefeldben, 1992 óta ír regényeket, esszéket, riportokat, rövid elbeszéléseket és tárcákat.

Levendulaszoba című regényét harminchat nyelvre fordították le, és mindenütt, többek közt a The New York Times-nál is a sikerlista élére került. A férjével, a szintén író Jens J. Kramerrel karöltve Nina George Jean Bagnol álnéven a francia Provence tartományban játszódó thrillereket ír. Nina George a PEN-prezídiumnak, valamint a Németországi Írószövetség elnökségének is tagja. Berlinben és a Bretagne-félszigeten él.

Tudjon meg többet a könyvről:

www.ninageorge.de

www.facebook.com/MontBlancValogatás

www.facebook.com/DreamKonyvek

„Ebben a magával ragadó és csodálatos regényben Nina George mélyen elmerül a karakterek pszichéjében. És a tengerben. Az éj szépsége egy összetett, érzéki történet a tenger rejtelméről és az emberre gyakorolt hatásáról.” **Augsburger Allgemeine**

„Nina George belelát az emberek lelkébe.”
Goodreads

„Ez a történet a változáshoz szükséges bátorságról, a szenvedélyről, a szerelemről szól, és arról, hogy önmagunkat megtalálni egyben valaminek az elengedését is jelenti. Csodás hangulatú, tiszta nyelvezettel megírt szöveg tele szépséggel, amely végső soron a nőiségben szunnyadó vágyakat és a benne rejlő erőket tárja elénk.” **Droemer Knauer**

“Kötelező olvasmány minden nő számára, aki szeretné jobban megismerni magát. És mindenkinek, aki azon tűnődik, jó úton haladt-e eddig az életében. Nina George ebben a könyvében lenyűgöző stílusban, érzéken, mélyrehatóan és precízen tárja fel előttünk a nőiség legkülönbözőbb oldalait.”

Amazon

“Az éj szépsége magáról az életről mesél, hogy miként válunk valakivé, miként dermedünk bele a mindennapokba, és hogyan tudunk kitörni ebből.” **Thalia**

NINA GEORGE

Az éj szépsége

— részlet —

1.

Volt ez az ismeretlen, a semmiből előtörő, a lelket erős kézzel megragadó vágy, hogy az ember egyszerűen csak elengedje magát, és elmerüljön a tenger mélységében. Védekezés nélkül, egyre mélyebbre, önmagát és az életet eldobva, mint egy kavicsot, mintha a tenger szurdokaiból származna, és egy napon oda is kellene visszatérnie.

Vertigo marée, így nevezték a régi breton halászok ezt a vágyat, amely a semmiből bukkan elő, hogy önmagunkat kioltssuk, szabadok legyünk, szabadok mindentől. Általában a legszebb éjszakákon történt, éppen akkor, ezért nem szerettek a halászok a mélybe nézni, a szárazföldön pedig ezért akasztottak vaskos függönyöket a tengerre néző ablakok elé.

Erre gondolt Claire, miközben felöltözött, és az idegen férfi megkérdezte:

– Viszontlátom még?

Ruhátlanul feküdt az ágyon, a rézventilátor lustán forgott a mennyezeten, és az árnyékok vonalából körtáncot járó csillagot festett meztelen bőrére. Kinyújtotta felé a karját, Claire épp a ceruzaszoknyája hátoldalán húzta fel a cipzárt. A férfi megfogta a kezét.

Tudta jól, hogy a kérdés valójában arról szól, megteszik-e újra. Megosztanak-e egymással még egy titkos órát a zárt ajtók mögött? Folytatódik-e, vagy máris véget ért a párizsi Hotel Langlois 32-es szobájában? Elkezd-e majd jelenteni valamit?

Claire a szemébe nézett. Sötétkék szemek. Oly egyszerű lett volna belemerülni a mélységükbe.

Minden pillantásban a tengert keressük. És minden tengerben azt az egy pillantást.

Az ő szeme Sanary-sur-Mer nyári tengere volt egy forró napon, amikor a misztrál lerázza a fákról a túlrejtett fűgét, és a napfényben ragyogó fehér járdákat a lila nedv és a szélfútt virágok pettyezik. A szemek, amelyek végig nyitva voltak, amelyekkel Claire-t figyelte, és a pillantását fogva tartotta, miközben benne mozgott. A férfi tekintetének ez az idegen tengere volt az egyik ok, amiért őt választotta korábban a Lafayette Galéria teraszán. És mert jegygyűrűt viselt.

Akárcsak ő.

– Nem – mondta Claire.

Már előtte is tudta, hogy csak egyszeri alkalom lesz. Se vezetéknev. Se számcseré. Se intimitás valami banális beszélgetés közben a gyerekeikről, hogy hogyan szokott bevásárolni a Marché d'Aligre-ben, hogy hogyan sütik a húst a Poulette-ben, mozifilmekről, tervezett utazásokról, vagy hogy miért tették meg egymással, miért léptek ki egy órácskára az életükből, és simultak hozzá egy idegen bőréhez, simogatták egy idegen testének domborulatait, s vettek ajkukba idegen ajkakát. Majd ugyanazzal a lángoló testtel visszatértek életük tulajdonképpeni keretei közé. Claire tudta jól, miért tette.

Hogy a férfi miért, ahhoz pedig semmi köze.

A kezük egyszerre engedett a szorításból. Ujjaik végigsimították egymást. Az utolsó érintés, talán a leggyengédebb, a legérzékibb. A férfi nem kérdezte, miért, nem mondta, hogy sajnálja. Ugyanúgy engedte el Claire-t, mint Claire őt. Valami sodródik az árban. A nap folyamában.

Claire felvette a nyitott táskáját. Leesett az ablak melletti cseresznyefa asztalkáról a ferde tető alá, amikor a férfi gyengéden nekinyomta az egyik oszlopnak, és felhúzta a szoknyája szegélyét, meglátta a selyem combfixet, és mosolygott, miközben megcsókolta.

Claire így is tervezte. Pontosan ilyen férfit keresett a több ezer párizsi arc között. Pontosan így képzelte el a saját testét, ahogyan a másíknak nekinyomódik. Ugyanaz a kép, a másik pillantásának tükrében.

Ezért húzta fel a combfixet az egyetemen, az irodájában, miután befejezte a kéthónapos nyári szünet előtti utolsó előadását. Aztán feltűnés nélkül otthagya az egyetemi tanács kötelező szemeszterzáró ünnepségét egy fél pohár jéghideg pezsgővel a kézben. A többi professzor megszokta már, hogy Claire mindig csak udvariasságból néz be ezekre a rendezvényekre, aztán diszkréten távozik. „A *Madame le Professeur* mindig akkor megy el a partiról, amikor a normális emberek elkezdenek összetegeződni.” Ezt egyszer a női vécében hallotta, ahol az egyik új tudományos munkatárs épp a referensével beszélgetett. Nem tudták, hogy ő is ott van az egyik fülkében. Hagyott időt nekik, hogy nyugodtan távozhassanak a mosdóból, mielőtt előbújt volna. Akkor döbönt csak rá, hogy az egyetemi tanácsban ő tényleg senkivel nem tegeződik.

Egyesek félték tőle. Viselkedésbiológusként tisztában volt az emberi érzelmek és cselekedetek anatómiájával. Úgy rettegtek Claire-nek az akaratáról és az önkényéről

szerzett tudásától, ahogy sokan egy pszichológustól is félnek, miközben ugyanannyira remélik is, hogy az tökéletesen átlát rajtuk (és pontosan érti, hogy miért lettek azzá, akivé lettek, minden kudarcukkal, kényszeres viselkedésükkel, ártatlan sebeikkel). Aggódtak, hogy Claire lélektomográfja az udvarias viselkedés és a titkok rétegei alatt miket fedezhet fel bennük.

Ezt a combfixet nem is húzza fel többször, hanem amikor majd távozik, beledobja az art-deco csempével kirakott, aprócska fürdőszobában a fekete-arany színű szemetesbe.

Felkapta a táskából kicsúszott kulcscsomóját, a mobiltelefont, a bőrkötéses jegyzetfüzetét és az egyetemi igazolványát, amely nélkül senki nem juthat be a Sorbonne fegyveres őrei mellett sem a főépületbe, sem a tagintézetekbe, majd szépen mindent visszapakolt a selyembelsővel bélelt táskába. Becsukta. Összefogta hátul a sötétszőke haját, és egy pillanat alatt elegáns kontyot kerekített belőle.

– Olyan gyönyörű az ablakon beáramló fényben – mondta a férfi. – Maradjon így még egy pillanatig. Csak egy gondolatnyit. Így fogom megőrizni az emlékezetemben. Amíg el nem felejtjük egymást.

Megtette neki, amit kért. A férfi sem akarta megnehezíteni a dolgot. Olyan volt az íze, mint a tejnek és a cukornak. A kávénak és a kéknek.

A tetőtéri szoba a rusztikus, sötétfából készült komóddal, a kerek fehér asztalkával, a galamszürke Versailles-székekkel és a vékony nyári lepedős ággyal most egészen csendes volt, és csak lassan tért vissza Párizs nagyvárosi melódiája. A klímák, a ventilátorok és a motorok berregése. Mintha egy távoli tengerből emelkedett volna

ki, a folyékony létben való lebegésből, melyet csak a saját lélegzete lyuggatott át, és öltött volna újra testet a régi Claire-ként egy fárasztó párizsi nap túlfűtött hevében.

Látta a Montmartre háztetőit. A keskeny tetőkön az agyagkémények sorát. Délután öt óra múlt, a júniusi nap űrt égetett az időbe, és a háztetők oly ezüstösen ragyogtak, akár az ébredés első pillanataiban, amikor épp csak átlibbenünk az álom határán, és a valóság még nem ölt magára éles kontúrokat. Egy olyan pillanat, amelyet Spinoza, legalábbis Claire így emlékezett „az igazi szabadság egyetlen helyének” nevezett.

Tetők, amelyek mintha csak Erik Satie egyik gimnopediájából léptek volna elő.

Gilles így mondaná. Ő mindig zenében beszélt a világról. Inkább hallott, semmint látott.

Átellenben egy balkonteraszt pillantott meg. Egy férfi épp megterített, kék tányérokot helyezett az asztalra, egy kislány az egyik lábába kapaszkodott, és kuncogva lovagolt rajta. Akárcsak Nicolas, gondolta Claire.

A fia, a gyermeke. Amikor még kicsi volt, olyan kicsi, hogy a két karja teljesen átért a vállát, a palacsintaillatú, reménnyel teli, csupa bizalom és csupa kíváncsiság lényét. Most már alig érte fel Nicolas széles vállát.

Mit keres itt?

Csak állt az ablaknál, egy ütött-kopott közép kategóriás hotelben, háttal egy idegen férfinak, aki még mindig magán viselte az ő illatát, a fiára gondolt, csupa tehetetlen, gyengéd szeretettel, a férjére gondolt, aki azelőtt mindig énekelt, amikor ő belépett a szobába, de aztán egy nap abbamaradt az éneklés, az arcára gondolt, amelyet olyan jól ismert, ismerte minden változatát. Az arcát, amikor szerette, az arcát, amikor hazudott neki.

Odaát egy nő lépett ki a konyhából a teraszra. Rövidre vágott farmert és egy finom anyagú trikót viselt. Két kézzel hátulról átkarolta a gyermek apját. Az felnevetett, előrehajolt és megpusztilta a kezét.

Claire elfordult az ablaktól, belelépett az elől nyitott bőrcipőjébe, vállára kapta a táskáját, nagy levegőt vett, kihúzta magát, és az ágyon heverő férfi szemébe nézett.

– Kiváltságos dolog – mondta az lassan –, amikor az ember tudja, hogy valakit elveszít. Hogy emlékezetébe vésheti a pillanatot. Oly sokszor veszítünk el valakit úgy, hogy nem tudjuk előre.

Egy szótlán perc után kilépett a 32-es szobából.

Amikor hívta a liftet, az öreg szerkezet odalent a vasalt akna mélyén remegve indult meg felfelé. Túl lassan. Nem akart itt várakozni, mindössze pár méterre attól az ágytól, attól a férfitől, a szabadságnak attól a magányos pillanatától.

Vertigo marée, ez a szárazföldön is létezik. Ha túl sokáig nézett volna a férfi szemének mélyébe, ő is belezuhanhat volna. Akkor aztán először csak a kedvenc piacairól és útiterveiről beszélt volna neki, de nem sokkal utána feltették volna egymásnak a veszélyes kérdéseket: miről szoktál álmodozni, mitől félsz, nem akartál mindig is...? Megismerték volna egymást. Aztán bujkáltak volna egymás elől.

Claire gyors léptekkel haladt a Langlois kopott vörös szőnyeggel borított, szűk lépcsőjén lefelé, távolodott a szobától, a tértől, amely oly távol állt a valódi életétől.

A második emeleten meghallott egy hangot.

– *Ne me quitte pas* – suttogta egy lány.

Az egyik szobából szűrődött ki a hang. A 22-esből.

Ne me quitte pas. Ne hagyj el.

2.

Ne me quitte pas, kérte a hang, énekelte a hang, egy hang, amely egy nem hallható zenei kíséretbe olvadt bele. Csak az énekhang hallatszott, és Claire megállt. A falnak kellett dőlnie.

A szavak hazudhatnak.

Bármikor.

A hang soha, a test soha, és az, ami most a zárt ajtó túoldaláról oly gyanútlanul Claire-re csorgott, egy lélek meztelensége volt. Egy sóhajba burkolva, amely olyan volt, akár a hallgatás előtti lélegzetvétel.

Félelem, és alatta: félelem nélkül.

Hallgatta ezt az éneklést, *ne me quitte pas*, nyers volt, sötét, meleg tisztasággal tele és még...

Ez a hang, mintha egy nő táncolna a sötétben, akit senki nem néz. Ebben a hangban annyi minden volt elzárva. Annyi minden háborgott benne a lélegzet alatt. És mégis: a félelem alatt nem volt félelem.

Milyen különös. Milyen szép.

Amikor a 22-es ajtaja kinyílt, és az éneklés abbamaradt, Claire magában megállapította, hogy a hangok a belső lelkület akusztikus körvonalát rajzolják meg, a külső pedig általában, nem is sejtjük, teljesen más.

Egy fiatal nő lépett ki a szobából, talán a húszas évei elején járhatott, egyik kezében takarítóeszközöket cipelt, a másikban pedig egy MP3-lejátszó vezérlőtárcsáját nyomkodta a hüvelykujjával, a fülhallgató kábele a fülbevalójához ért. Nyilván ő énekelt az előbb a zenére.

Fekete farmert viselt, fekete bordázott trikót, a haját hanyagul feltűzte, a szemöldökében pedig piercing virított. Volt rajta tetoválás is, törzsi motívumok, amelyek az egyik vállát és a bal felkarját díszítették.

A lány arcáról Claire-nek egy nőstény róka finom vonásai, valamint a japán művészek erőteljes tusrajzai jutottak eszébe. Finom orr, vastag szemöldök, telt száj, dacos, világos arc, határozott áll, bal és jobb oldalon pedig két alig látható kis mélyedés a szájszeglet mellett. Minden, amivé egy napon válni fog, csak nagy vonalakban látszott, mégis ott volt benne már most is.

De amivel Claire nem számolt, az a lány pillantása volt. Öreg, sötét tekintet a fiatal szempárban.

Először Claire bal kezére nézett, amellyel a piros, elegáns kezításkájának szíját tartotta a vállán. A jegygyűrűjére. Aztán feljebb rebbent, a célja nem volt határozott, mégis elég jól tájolta be a 32-es szobát. Pont a 22-es felett. Majd visszatért Claire szeméhez.

– *Bonjour, Madame!* – mondta az énekesnő, a hangja megváltozott, *álcázta magát*, gondolta Claire, magasabb lett, lágyabb, szerény kabátként borította be a lelket, visszafogott fekvése pedig azt üzenté: nem vagyok fontos, ne is figyelj rám!

És mégis: volt benne dac.

– *Bonjour!* – felelte Claire. – Gyönyörűen énekel.

– Nem én énekeltem – kis szünetet tartott, mielőtt folytatta. – Madame.

Ez a „madame” olyan vonakodva jött, mintha csak a tettére akarta volna emlékeztetni.

– *Pardon, Mademoiselle* – mondta Claire, hangsúlyozva a megszólítást. – Csak feltételeztem. Ne haragudják!

Két rajtakapott, gondolta Claire, akik leleplezve állnak egymás előtt, és akik a legszívesebben felpofoznák egymást ezért.

Egyes hazugságok csak arra jók, hogy leleplezzék az embert, mademoiselle. Hirtelen ezt akarta mondani. De: minek?

Egymást nézték egy cseppnyi idő két átellenes széléről egy hotel folyosóján, a világ közepén, két ember a hétmilliárdból, két nő a három egész hatvankilenc milliárdból.

– Van valami óhaja? – kérdezte az énekes hazudós lány. – Hozassak fel valamit a szobájába?

Megint ez a türelmetlenség a hang mögött, ez a csendes düh, összecukott bicska selyem zsebkendőbe bugyolálva.

– Nem – mondta Claire. – Oda már nem kell semmi.

A fiatal nő mozdulatlanul állt, és rezzenéstelen arccal nézte Claire-t. „Mert?” – kérdezte a pillantása.

Ez a különös késztetés, hogy válaszoljon rá. Hogy kimondjon mindent, minden eddig kimondatlant, belemondja most ebbe a kérdő, mindentudó, kutató, oly kevéssé lágy, mégis vonzó, félkész arcba, amely önmagának is hazudik, önmagának és annak, amit tisztán hallhatóan imád, a zenének.

Elmagyarázni, hogy miért nem az a helyzet, aminek látszik, hanem valami egészen más. Itt nem a szexről van szó. Illetve de, arról is. Erről a fájdalmas, halálosan szép odaadásról, amely olyan egyesülésbe torkollik, ahol minden feloldódik, mindaz, amit az ember mások számára jelent, akik jól ismerik (na, persze) és meghatározzák

őt, akik a személyiségének sarokpontjait betonba öntik: mint anyát, mint egy mindenféle szervezési szükséglettel bíró család megbízható középpontját és koordinátorát, mint okos, megfontolt, racionális, az érzelmi viharoktól kellemes távolságot tartó nőt, akinek karrierje és hírneve van.

Hírneve! Atyaisten, mit jelent az? Vigasztal bárkit is, ha hírneve van, attól talán szabadabban lélegzik? A hírnév megvéd az álmoktól, amelyekből könnyes szemmel vagy fakókék, önmagába húzó szomorúsággal ébred? Jelent bármit is? Van bármi köze őhozzá, ahhoz, aki ő valójában?

Amikor egy idegen átölelte, aki minderről mit sem tudott, és nem is várt el semmit, és akit annak a bizonyos Claire-nek a hiánya, akit mások láttak benne, még csak nem is zavart, akkor minden feloldódott.

Akkor csak test volt, egy múlt nélküli én egy vágyódó testben. Mígnem az ajkak égtek, mígnem az izmok fájtak az odaadástól, a megnyílástól, mígnem már csak sírni tudott, mert minden kötelék elszakadt, végre elszakadt.

Szabadság.

Újra felismerni önmagát, mindenek alatt.

És mert közben nézett engem, érti? Mert közben végig nézett engem, és nem hunyta le a szemét, amikor levetkőztem, nem hunyta le a szemét, amikor odaléptem hozzá, nem hunyta le a szemét, amikor eléleztem. Egy pillanatra sem hagyott egyedül, amikor meztelenek voltunk.

Látni akart. Engem. Az igazi lényemet.

Az igazi lényemet, hallja, furcsa viselkedésű mademoiselle, az igazi lényemet. De ha maga elrejti, hogyan láthatná meg bárki is, ha maga az, aki önmagát a földbe tiporja, a fejét,

a homlokát, a tekintetét a földön tartja, úgy mégis hogyan akar maga élni?

Még mindig nézték egymást, túl hosszan ahhoz képest, hogy ez csak egy véletlen találkozás volt két ajtó között, két világ között, túl némán, mozdulatlanul. Két nő, két titok.

Valami égett Claire szemében.

Könnyek nem lehettek. Ő nem szokott sírni.

Már nagyon régóta nem.

Elsőként a fiatal nő fordult el.

– *Bonne soirée!* – mondta.

– Magának is!

A meghittségnek az a különös pillanata beleveszett a lépcsőház és az ablaktalan folyosó félhomályába.

Claire ment tovább lefelé a lépcsőn, át az előcsarnokon, és kinyomta a kovácsoltvas díszítésű, nehéz ajtót.

Kilépett a napra: újragyúlt a fény.

Letörölte a cseppet a szeme sarkából, érezte a só ízét.

Claire úgy döntött, nem taxival megy. Inkább gyalogol egy kicsit, lerázza magáról a férfi mozdulatait. A régi városnegyed, a Marais felé sétált, ahol több mint húsz évig lakott. Szűk, pontos, egyenes léptek, zöld, térdig érő viszkózszoknya, fehér selyemblúz, piros öv, piros táska, a magas sarkú alatt az aszfalton az árnyéka alá kuporodott, összehúzódott, majd újra kinyújtózott, széthúzódott. Csak arra figyelt, hogy tartsa a tempót.

A házak közti fjordokban tombolt a hőség. A fényről az orozatok árnyékába menekültek a tántorgó emberek. Falak mindenütt, keménység, a valódi élet, itt volt, élt, szabad volt. Kezében volt az irányítás. Claire gyalogolt.

Fél óra alatt ért el a Rue de Beauce-ba, ahova közben bekúszott a párizsi est, ahol a Satie-szürke kékesszürkébe váltott.

Még mindig volt ideje, nagyjából egy teljes óra a felejtésre. Vagy nem is. Az igazi emlékezésre. Egész pontosan. És hogy ezt az emléket gondosan összehajtogassa, és úgy zárja el, hogy sem az arcán, sem a mozdulataiban, sem a hangjában ne rakódjék le. Csak amikor már a Bar Le Sancerre-ben ült, a klímából ömlő hűs légzuhatag alatt, és a pénztárcáját kereste a táskájában, hogy kifizesse a borsillatú fehérbort, amikor észrevette, hogy elfelejtette eldobni a combfixet, amikor azon tűnődött, hogy miért gondol még mindig az énekes lány hangjára, az arcára – akkor tűnt fel neki.

Valami hiányzott.

Tapogatva kereste a kemény dudort a táska belső zsebében. Újra megtapogatta. Semmi.

Felvette a táskát, beletúrt, kipakolt mindent az asztalra.

Mikor volt meg utoljára? Ma reggel még biztosan. Amikor bement az intézetbe, otthagya volna? Nem... Kiesett a buszon, vagy...

A táská nyitva volt, amikor leesett az asztalról. A 32-esben. Ne! Könyörgök, ne! Csak ott ne! Miért pont ott?!

Claire párszor még beszívta és kifújta a levegőt, felállt, összeszorította a lapockáját, megemelte az állát, és kiment a mosdóba. A szűk mosdótál felett vizet folytatott a csuklójára, nem volt elég hideg.

Nézte az arcát a tükörben, képtelen volt saját magát úgy olvasni, ahogy más arcokat olvasott, szüntelenül. Ez a megviselt arc nem árult el semmit. A természet végzetes

tévedése, vagy egy szép napon lett ilyen, megkövesedett a kifürkészhetetlenségben?

– *Merde* – mondta halkán.

Ami a tény: ez csak egy kavics, egy szürkésfehér fosszília rozsdavörös erezettel, egy tengeri sün ötágú, csillag formájú maradványa, amelyet több millió társával együtt ismeretlen mélységekből a világ minden tengerpartjára kisodornak a hullámok. Tizenhárommillió éves. Tulajdonképpen egyidős az európai kontinenssel. Gyakorlati vagy pénzben kifejezhető értéke nulla.

Csak egy kő, amely nyomokban csillag formájú fossziliát tartalmaz. Amit tizenegy éves korában talált, amikor életében először töltötte a nyarat a tengernél, a világ kezdetén. Így nevezték a bretonok a büszke, zord tengerpartjaikat, amelyek a hatalmas víztömegeből kiemelkedve megalkották a szárazföldet. Claire a kétszínű fossziliát, amely érzésre olyan volt, mint egy sima, csillag alakú kő, harminchárom éven át hordta magánál, tette át szorgalmasan a nadrágzsebéből a táskájába, az aktatáskájába, az íróasztalára, szüntelenül magával hurcolva az idők kezdetét. Gyermekként megesküdött ennek a kőszívnek, hogy soha többé nem viszi vissza abba a párizsi belleuille-i bérlakásba, kamaszkorában belenyomta a fájdalomát, az élni akarását a kő felületébe, egyetemistaként az írásbeli vizsgákon, majd később a doktori disszertációja írásakor a bal kezében tartotta, amíg jobb kezében a golyóstollal az életéért küzdött, egyetemi tanárként minden reggel kitette az íróasztala közepére a névjegykártyatartó mellé. Pontosan az elé a néhány szó elé, amelyek mindazt magukban foglalták, amiért dolgozott, küzdött, amiért lemondott sok mindenről, és amiért újra és újra dolgozott.

Dr. Stéphanie Claire Cousteau, a biológia és az antropológia professzora, Paris St Germain Politikatudományi Intézet.

És most nincs meg.

Mennyire biztos, hogy akkor még megvolt?

Tényleg otthagya volna, ott, abban a szobában?

Nem gondolkodsz logikusan, Claire. Érzel. Hagyod, hogy a félelem és az adrenalin elragadja a gondolataidat. Gondolkozz! Feltételezésekre és megérzésekre nem lehet döntéseket alapozni.

– Persze, hogy itt vagyok még – suttogta.

Claire a nyári szünet előtti utolsó előadására gondolt, amit ma reggel tartott.

Minden emberi tudat peremén olyan emóciók tárolódnak, amelyeket általában nem tartunk logikusnak: agresszió, megszállottság, vágyakozás, félelem. Gyűlölet.

Ezek az emóciók általában nem befolyásolják önöket. Kivéve, ha történik valami. Amikor megszakad a mindennapok és a megszokott jól ismert szövete. Egy apró kis törés, egy enyhe elbizonytalanodás, megingás, a megszokott megváltozása – ennyi elég ahhoz, hogy a személyiséget megrendítse, és olyan cselekvésekre bírja rá, amelyek nemcsak megmagyarázhatatlanok, de amelyek hatása felett látszólag egyáltalán nincs hatalma.

Ez is ilyen volt. Csak egy törés.

A combfixet begyömöszölte a szemetes mélyére.

Racionálisan nézve egy aprócska törés egy sós, forró délután végén, amikor csak – csak? – nő volt, semmi más. Amikor valaki kívánta őt, szerelmeskedett vele, elnyelte, amikor eleven volt, életben volt, nő volt, senki más, és épp ezért minden.

Claire megszártotta a kezét, és kilépett a mosdóból.

Megitta a Sacerre-jét, és minden egyes kortynál arra gondolt, mit kell még elvégeznie, kiket kell még felhívnia, mielőtt, mint minden nyáron, elutaznak Bretagne-ba. Zongorahangoló. Kertész. Olajat tenni a Kövérbe, az öreg kombi Mercedesbe. Rendet rakni, rendet tartani, elrendezni a mindennapokat, akár egy ágyat, egy hivatalos ágyat, nem egy titkosat.

Claire tisztában volt vele, hogy a férfikollégái közül páran őt a háta a mögött *la glaçante*-nak hívják. Röviden ezzel foglalták össze ama képességét, hogy az érzelmeket, persze a tudományos elemzésektől eltekintve, teljesen ki tudta zárni az életéből. És a gúnynev természetesen utalt arra a rengeteg kosárra is, amelyeket kiosztott, valamint arra az érzelmi dermedtségre, amelyet a férfiak – és egyes nők is – a jelenlétében megtapasztalhattak.

Furcsa, hogy ily könnyedén engedtem a ridegség csábításának csak azért, hogy legyek valaki, hogy a férfiak között legyek valaki.

Ezt a gondolatot szigorúan lenyelte a maradék Sancerre kíséretében.

Claire intett a vörös szakállas pultosnak. Az letette elé a számlát, és biccentett.

A taxi három percen belül érkezett, és egy olyan Párizs utcáin indult vele hazafelé, amely a turistákat túl drága éttermekbe, túl semmitmondó erotikus előadásokra, túlszűfolt kirándulóhajókra csábította.

Claire egyszer kérte csak meg a taxist, hogy álljon meg útközben.

3.

Négyféle só. A tenger sója. A könnyek sója. Az izzadság sója. „A világ eredetének” sója, ahogy Gustave Courbet a nő sötét virágzását nevezte.

Erre gondolt Claire, amíg a taxi a párizsi csúcsforgalomban átküzdötte magát az utcákon.

Ez a nyár más volt, mint a korábbiak. Töprengőbb, kitartóbb, és csak ritkán simogatta gyenge szellő az arcokat, a hajakat, a ruhákat és a kendőket, a háromféle sót a négy közül.

Claire a nőket nézte az utcán, a kávézóknak és a butikok előtt, a buszmegállóknak és a kutak mellett, és olybá tűnt, mintha két különböző szempárral nézne. A viselkedésbiológuséval, aki értelmezni tudta a járást, a testtartást, az arcokat és a kézmozdulatokat, aki regisztrálta a feszültséget és a rettegést, a gondolatok hiányát és a néma vágyakat, hogy az illető figyelemre vágyik, vagy épp azt akarja, hogy ne vegye észre senki, azt szeretné, hogy kívánják vagy irigykedjenek rá. De volt benne egy másik szempár is, amelyet még nem ismert, amely a hétköznapijainak szövetében keletkezett szakadáson át lesett ki a világra.

Mennyi titkot hallgattak el ezek a nők? Ő ott a bevásárlószatyorral. Vagy az az eladólány, aki épp ciga-

rettaszünetet tart a kirakat előtt, és az alakját nézegeti behúzott hassal. Mennyi titok, mennyi szerető, mennyi nem szerető, mennyi el nem sírt könny? Mennyi kimondatlan, megvalósulatlan álom? És hány ember foglalta el ezt a megvalósulatlan teret helyettük, akikről ezek a nők gondoskodtak? Gyermekek, anyák, férjek, testvérek? És milyen saját gondolatai maradtak a nap végére annak a biciklis lánynak, aki a pillantását a napszemüveg mögé rejtette, annak a női buszsofőrnek, aki a piros lámpát nézte? Mely vágyait teljesítette be az a sárgaruhás hölgy, aki ránézésre elmúlt már nyolcvan, és mely vágyai maradtak valaki más kedvéért, aki ilyen sokat ért neki – vagy pont, hogy ennyit nem ért volna –, beteljesületlenek? Mi kellett ahhoz, hogy ezek a nők kidőljenek a helyükről, milyen törés, amelyen keresztül a felhalmozott napjaik elfolytak? Mi kell ahhoz egyáltalán, hogy egy nő kidőljön a helyéről? Elég hozzá egy férfi?

Egy dal egy ajtó mögül?

Egy elveszett kő?

Claire közel érezte magát az idegen nőkhöz, oly közel, itt voltak, egyszerre a világban, a rendezett tevékenységek mögötti minden eltítkolt gondolatukkal és meg nem élt cselekedetükkel, a taxi pedig tovább vágta magának az utat az időn át.

Az előtte álló nyár gondolata, az a nyolc hét Bretagnében, most nyomasztó volt. Szívesen maradt volna Párizsban, mindennap felkelt volna, szokás szerint jóval korábban, mint Gilles és Nicolas, elment volna a Science Po-ba, és azt csinálta volna, amit mindig is csinált: dolgozott, előadott, oktatott, elemzett, témavezetőként konzultált, aztán úszott ezer métert az uszodában. Most már bánta, hogy a Langlois-ban hagyta, hogy kibillenjen az

egyensúlyból, de muszáj volt, szüksége volt rá, hogy végre újra lélegezhessen.

A taxi befordult az utcájukba, a Rue Pierre Nicole-ba, mindössze néhány keresztutcányira a Szajna partjától és a Notre-Dame-tól, és haladtak tovább céljuk felé a jellegzetes, ötemeletes, házmesteres épületek mellett, Claire pedig összeszedte magát. Mint a film végén a moziban, amikor az idegen világ selyemgubója visszahúzódik a terem sötétjébe, és az embert elvakítja a valóság fénye.

Amikor kinyitotta a lakás ajtaját az ötödik emeleten, máris átölelték a *Mr. Bojangles* akkordjai, a rozmaring, a frissen szeletelt sárgadinnye, az enyhén megsütött padlizsán illata, és még valami meghatározhatatlan, pompás párolt aroma. A piros táskáját a félkör alakú asztalra tette, és belepillantott az ovális tükörbe. Pontosan úgy nézett ki, mint reggel fél hétkor, amikor elment itthonról, amikor Nico és Gilles még aludtak. Claire kitette nekik a kávé egy ezüstös kancsóba, mint mindig.

– Sammy Davis Junior, 1984, Berlin – mondta Gilles köszönés helyett, teletöltött egy borospoharat mézsárga savoy-i Apremont-nal és odanyújtotta Claire-nek a konyha közepén álló gáztűzhely fölött. A felnyitott laptop monitorján, amely a széles ablakpárkányon feküdt, közvetlenül a nyitott ablakszárnyak előtt, Sammy Davis fehér ingben, fekete nadrágban és kalapban táncolt egy berlini színpadon. Gilles imádta ezt a feldolgozást, Claire tudta jól. És attól, ahogy a férje most ránézett, nyugodtan, szórakozásra vágyón a kék, kissé gyűrött vászoningjében és az agyonmosott farmerjában, a testének közepéből meleg, fájó érzés áradt a férfi felé.

Átvette tőle a poharat, beleszagolt, majd letette maga mellé.

– Gondoltam, az ünnep alkalmából... – mondta, és feltette a papírzacskót a két üveg behűtött Ruinart pezsgővel a hatalmas tömörfa étkezőasztalra. A Marché des Enfants Rouges melletti italboltban vásárolta, amíg a taxi odakint várt, majd egyenesen hazahozta. A fehér rózsacsokrot a zacskó mellé helyezte.

– Pezsgő és friss virágok? Totál hamis képet alkot majd rólunk – mondta Gilles.

Aztán Sammyvel együtt fűtyülte az élő felvétel fináléját, majd odafordult a hűtőhöz, egy sárga porcelántáliból kivett négy szelet sötétvörös húst, majd óvatosan letette őket a munkapultra. Arra, amit Dordogne-ban vett egy olyan asztalostól, akinek már csak hét ujja volt.

Claire leült a hosszú asztalhoz, amely már nagyon régóta velük volt. Gilles mindig is nagy asztalt akart. Elég nagyot ahhoz, hogy lehessen együtt enni a barátokkal meg a gyerekekkel (ő mindig hármat akart, Claire pedig egyet sem – ki vetheti a nagyobb lemondást kinek a szemére?), lehessen rajta dolgozni, mellette ülve vitatkozni, játszani, beszélgetni. „Egy életasztalt, azt akarok, Claire, egy szívet, hatalmas, erős szív kell nekünk fából és életből.”

Amikor nem sokkal Nicolas születése után megvették ezt a lakást a Rue Pierre Nicole-ban – a mai napig fizetik a törlesztőrészleteket Claire rendszeres egyetemi tanári fizetéséből, a Gilles-hez hasonló szabadúszó zeneszerzők húsz évvel ezelőtt a bankok szemében nem igazán számítottak hitelképesnek –, a férfi rögtön kiszedette a válaszfalat a szalon és a konyha között. Tulajdonképpen a konyhát e köré az asztal köré építette, amire amúgy Pikárdiában talált rá egy volt lánynevelő kolostoriskolában. Megegyeztek, hogy a lakásnak ezt a központi részét úgy rendezheti be, ahogy akarja – ez, akárcsak a hangszí-

getelt, légkondicionált zenei stúdiója, az ő felségterülete volt.

Keret nélküli festmények. Fűszerekkel megrakott, bretagne-i uszadékfából készült polcok, szárított gyöngyhagymafüzér, fahéjrudak és szerezsendió csengő hangú kristálypoharakban. Tizenötödik Lajos korabeli székek, luberoni színes vászonpárnákkal díszítve. A konyakbarna, kopott fotel az ablaknál, amely egy brit teázó hagyatékából került ki. Múltbéli párizsi piacok fekete-fehér fényképei. Egy hatalmas pult Normandiából, tele agyagtányérokkal, marokkói teáspoharakkal, fonott kosárcákkal, amelyeket Gilles a Lafayette Galéria vietnámi szakácsától kunyerált el, vagy fél tucat teáskannával, százéves merőkanalakkal, rézüstökkel, kagylószitákkal, a francia sajtajták nagylexikonjával, egy domme-i Laguiole dugóhúzóval, egy kosárcányi sózott mandulával, a *Paris Match* egy kinyitott példányával, amelynek címlapján Macron és az ő Brigitte-je látható (a francia média rengeteget csámcsogott a huszonnegy év korkülönbségen; Claire-t is felkérte az egyik televíziós csatorna egy interjúra, hogy elismert párizsi viselkedésbiológusként jó pénzért válaszoljon a szokatlan párkapcsolatot firtató kérdésekre, remélve, hogy Claire majd valami szaftos Oidipusz-sztorival áll elő. Ő pedig köszönettel visszautasította. Abszurdum, hogy egy nőnek a szemére hányják, hogy öregszik, és ennek ellenére, *mon Dieu!*, van szerelmi élete), arany keretbe foglalt, megfakult Anaïs Nin portréval, egy sor hamutartóval (*Ricard, Gintanes, Le Monde* – még abból az időből, amikor Gilles és Claire is dohányzott), egy szájharmonikával (F-dúr) és egy másik szájharmonikával (A-dúr).

– *Faux filé* lesz? – kérdezte Claire.

Azon a helyen ült, amely kezdettől fogva az övé volt: az asztalfőn, és onnan nézte Gilles-t, amint főzött, énekelte, vagy dallamokat dudorászott, amelyek csak azért léteztek, mert a lényéből megszülethettek. És amelyek olykor pár évvel később a mozik erős hangszóróiból áradtak. De csak nagyon ritkán. Az ő életében nem létezett egzisztenciális biztonsági kérdés, a család megélhetését Claire biztosította.

Ivott egy kortyot a borból.

– *Oui, Madame.* És eredeti ratatouille a provençai nagymamám szigorúan őrzött, titkos receptje alapján.

– Igen? Ez a nagymama új nekem.

– A nagyapám titkos szeretője. Afféle lecsó-kapcsolat volt ez.

– Jó kis beszédtema lehetne ez ma estére. Titkos szeretőik és kedvenc receptjeik.

Gilles gyorsan rápillantott Claire-re. Az arcizmainak alig volt észrevehető a játéka.

– De még mennyire – mondta könnyedén. – Nico viszont lehet, hogy felteszi majd a kérdést, hogy nem akarjuk-e inkább felkínálni valakinek, hogy fogadja örökbe.

Nem, Claire szívesen kijavította volna magát, nem, nem így értettem! Tényleg. Nem így. Claire soha nem hánytorgatta fel Gilles-nek a szeretőit. Még csak utalás szintjén sem, hogy hát igen, legalább négyről tudott, még ha a férje soha nem is beszélt erről, és soha, de tényleg soha nem volt indiszkrét.

Claire elfedte a csendet, mintha nem értette volna, hogy Gilles félreértette.

– És a hús? Desnoyer-tól van?

– Ilyen csillagászati árak mellett inkább visszafogom magam. Amíg nem írtuk alá a szerződést a Gaumont-

nal a minisorozatra, amiben Omar Sy játssza a főszerepet, addig csak házikoszt van. De találtam egy tehetséges henteset a Marais-ban. Egész kicsi boltja van nem messze a Lafayette Galériától.

A férje a húsrá koncentrált, masszírozta.

Most már egy nagyobb kortyot ivott a borból.

A Lafayette Galéria egész közel van a Langlois-hoz.

Persze a Lafayette Galéria a Gaumont tévétúdióihoz is közel van.

Tulajdonképpen fél Párizs a Lafayette Galéria közelében van.

Gilles egy kis *boule*-ban, egy fehér porcelántálcában, amelyből máskor a reggeli kávéját szokta inni forró tejjel, most édes szójaszószt, terijakit, aprított fokhagymát, szezámmagot, házi készítésű ketchupot, mézet, és egy lehetnyi provence-i málnaecetet kavargatott. Aztán fogta a Laphroaig whiskyt, amit Claire a legutóbbi oxfordi útból hozott (hat hétig volt ott vendégdocens: *Az érzelmek politikája: média, manipuláció és véleményuralom* címmel tartott előadásokat – istenem, néha már annyira unta), és kérdő pillantást vetett rá.

– Csak a marinádba vagy a pohárba is? Most nyolc teljes héten át szabad vagy. Egy ujjnyit?

Mutatta a hüvelykujját, először keresztbe, majd felfelé. Egy centiméter whiskyt, vagy inkább mindjárt ötöt?

Ez volt az ősrégi játékuk, az első közös pohár óta játszották már. Lampaul-Plouarzelben, a kábé százéves Bar Le Mole pultosa mutatta nekik: egy hüvelykujnyi whisky így – vízszintesen – vagy a biztonság kedvéért inkább így – függőlegesen?

Huszonkét éve ugyanaz a mozdulat.

– Később. És viszek magammal pár vizsgadolgozatot meg könyvet is Trévignonba. Ősszel indul egy új kutatási projektünk.

– Ahogy gondolod – Gilles vállrándítása lemondást sugárzott. Nem a whisky miatt. Miatta.

Claire pontosan tudta, hogy Gilles ezen hangyányi csalódás miatt nem kérdezte meg, hogy miről szól majd az új kutatási projekt. Elfogadhatná a whiskyt, ő pedig viszonzásképp rákérdezne. Gesztust a gesztusért.

Apóságok. Mindig az apróságok.

Gilles öntött egy emberes adagot a füstös, skót Islay whiskyből a marinádba.

A laptopon a lejátszási lista most René Aubryhoz ért. *Salento*. Gilles a gitár nyugodt taktusára keverte a marinádot.

Az a nyugodt, ügyes keze.

Az a melegszívű, odaadó lénye, amely kitöltötte az egész konyhát, amely őt ellazította. Mindennek ellenére. Mert Gilles sokkal több volt, mint egy fel nem tett kérdés a munkájáról. Ha Claire élete fa lenne, ő lenne benne minden évgyűrű. Tudta jól, hogy Gilles szeretőinek semmi közük őhöz. Csakis Gilles-hez van közük. Ha valaha is beszélt volna róluk, ha felfedte volna, hogy tudja, az azt jelentette volna, hogy a dolog bejutott ebbe a konyhába. Ebbe az életbe, az ágyukba, a fejükbe.

Az az erőforrások pazarlása lett volna. Utált túl sok energiát fordítani olyan érzelmekre, amelyek nem változtattak a múlton.

– Feltételezem, arról azért tudnál, ha a vendégünk vegetáriánus lenne, vagy a Jehova tanúihoz tartozna? – kérdezte Claire egy kis idő után.

Gilles kezében lévő villa hangosan csendült a tálkában.

– Ugye nem azt akarod mondani, hogy langyos tofusalátát kell készítenem narancsmarináddal, desszertnek pedig epret szolgáljak fel? Armagnac nélkül?

Olyan eltűzött döbbenettel bámult rá, hogy Claire-nek nevetnie kellett.

– Szóval, akkor Nico...

Hát igen, hogy is mondta, a „barátnője”? Nico tizenhatodik születésnapja óta már vagy egy tucat „csak egy barátnő” ült a hosszú étkezőasztalnál, hamvas, éhes szívét zavarában az ujjai közt forgatva, de csak nagyon ritkán fordult elő, hogy egy lány kétszer is itt lett volna.

Nicolas pedig most már majdnem huszonek éves, és a múlt héten bejelentette, hogy szeretne bemutatni nekik *valakit*.

Valakit. Nem: „*csak egy barátnőt.*”

Ahogy Nico a lány nevét kiejtette, Claire egyből tudta, hogy a fia ezt a lebegő, táncoló lány szót többször is szeretné az ajkán érezni. Hogy a fiú szívében egy parányi, nyugtalan feszültséget okozott, hogy mosolyra fakasztotta, a nap bármelyik pillanatában, csak úgy, amikor kibámult az ablakon.

Julie.

Claire elmosolyodott az emléken. Ahogy Nico világosbarna szeme ragyogott. Ahogy olyan szokatlanul komoly volt.

A szerelem a fiúból férfit farag.

A szerelmi bánat pedig személyiséget ad neki.

Nicónak még nem volt része ilyenben. Nem tudhatta, milyenek azok a sebek, amelyeket a szerelem ejt az emberen, mindig ő szakított a lányokkal. Nem ismerte a kétségbeesést, amikor a vágy alábbhagy, és a szenvedély helyét lassan átveszi a barátság. Amikor a másik tekintete

már nem izzik, hanem elkalandozik, és egy szép napon más irányba néz. A tehetetlenséget. Majd annak megértését, hogy az ember ezt a tehetetlenséget is túléli, csak már egy másik emberként, aki óvatosabb, tudatosabb, igazságtalanabb. És csak az első nagy szerelem után, miután az embert már elhagyták – és egy házasságban is elhagyhatják, annak ellenére, hogy együtt élnek, nem igaz? –, csak azután születik meg a felnőtt.

A fiukat St. Nicolas, a Glénan-Archipels des Finistère szigetek egyike után nevezték el. Nicót ott nemzették, a forró homok egy mélyedésében, felettük a Tejút fejjel lefelé a fekete, csobogó vízen táncolt. Gilles választotta ezt a nevet.

Ahogy ő választotta a tejeskannákat, a luberoni vásznakat, a dugóhúzókat, gondolta Claire, ez a mély hamisítatlan vágyakozás valami létező után, egy jel után a folyton egy irányba haladó Szajna képzeletbeli térképén. Mintha ezzel meg lehetne őrizni a pillanat halhatatlanságát.

De működött. Valami azért megmaradt. Claire még mindig emlékezett rá, milyen érzés volt Gilles, a szája az ölében, amely a tenger ízét hordozta magán. Pontosan tudta, mert Gilles utána megcsókolta, kétféle só az ajkakon. Mennyire megrészegült, mennyire zavarban volt. Mintha az egész bensőjében szétáradt volna az izgalom, de túl éber volt ahhoz, hogy elveszítse a fejét. Claire érezte a kéjt magában, de a feloldozást nem. Gilles közben végig lehunyta a szemét. Ő a szerethezés előtt és közben is mindig becsukja a szemét, aztán Claire egy idő után már nem is előtte vetkőzött le. Hogy ne lássa, hogy a férfi nem néz rá.

És milyen kába volt, később, amikor véget ért a nyár, amikor már újra Párizsban voltak, és ott görnyedt Kon-

rad Lorenz, Edward O. Wilson és Diane Fossey könyvei felett, amikor egyszer csak kiderült, hogy gyerekük lesz. Egy gyerek, miközben még ő maga is gyerek volt! Huszonkét éves, igazából nem gyerek már, inkább amolyan reszketeg virág a nővé válás hajnalán, de...

Csináltunk egy gyermeket, aztán összeházasodtunk, és valamikor az évek során megismertük egymást.

És most itt vagyunk.

Ez vagyunk mi.

Ez a „mi” a láthatatlan mulasztásokkal, ez a „mi” az üveges hallgatásokkal, amelyekbe minduntalan belebotlunk, és úgy teszünk, mintha nem léteznének.

4.

Bonsoir, tout le monde!

Nico. Egyszer csak ott volt, ahogy annak idején is egyszer csak ott volt, benne az életében, és darabokra tépte a fiatalságát és a testét, ugyanúgy állt most előtte a konyhában. A pólóját átizzadta, reggel és este is eljárt futni a Szajna-partra, akárcsak fél Párizs ötven alatt. Nicolas hasonlított Claire apjára, akit ő csak fényképekről ismert. Odament az antik porcelánmosogatóhoz (Gilles ezt a Yonne partján egy tanyán hajtotta fel, jaj, hogy imádta ezeket a dolgokat, és néha Claire szívesen megkérdezte volna tőle: „Engem is szeretsz annyira, mint a merőkalaidat, a faux filet-idet, a teáskannáidat? Mondd csak! Engem is betennél a kedvenc dolgaid közé? És engem is egyre gyengédebben nézegetsz, ahogy egyre idősebb leszek?”), levette a pólóját, majd megmosta az arcát és az izmos, leburnult karját.

A sötét borostás, vizes arca megérintette Claire-t. Félig fiú, félig férfi.

Kentaurévek.

– A vendéged nem vegetáriánus véletlenül? Anyád kérdezi – mondta Gilles.

– Ti tudjátok mi az a közvetett vélemény? – Nico nem várta meg, amíg bólintanak. – Ennyi. Nem árulok el semmit Julie-nek sem a származásáról, sem a hobbijairól, sem a külsejéről, és természetesen az étkezési szokásairól sem. Attól tartok, minderre magatoknak kell rájönnötök.

– Mily nyugtalanító. Nem adhatnál legalább némi támpontot? – kérdezte Gilles, és közben egy konyharuhát nyomott Nico kezébe, hogy törölközzön meg.

– A húst, azt szereti. És ezt a... – Nico maga felé fordította a Ruinart pezsgősüveget – Az ilyesmit is.

– Insalláh – mondta Gilles. – És még?

– Mit még?

– Mondjuk, a korát megtudhatnánk például?

Nico odalépett a laphoz. Mélyen le kellett hajolnia az ablakpárkányhoz. Mikor nőtt meg ennyire? Ma reggel? Előhívta a böngészőt, és bepötyögött valamit.

– Könyörgök, csak ne a YouTube-ot! – mondta Gilles. – Tudod, hogy...

– Tudom, hát. A gonosz Google kizsákmányolja a zeneszerzőket. *Je m'excuse, Papa*, de a te gyűjteményedben biztosan nincs... – Nico átváltott Gilles zenei könyvtárába. – Jé! De van.

Most Stromae hangja töltötte be a teret. A félig szenegáli, félig francia ifjú énekes az *Alors On Danse* című számával tüzelt fel egy láthatatlan közönséget. Szimfonikus zenekar és hipp-hopp ritmusok.

– Mit is mondtál, hány éves?

– Ha most azt mondom, hogy harminckilenc, akkor elhiszed?

– Mily kedves! És hol szedted össze ezt a bájos, harminckilenc éves Mrs. Robinsont?

– Ha elárulnám a részleteket, kötelességed lenne mindkettőnket feljelenteni.

– És te úgy véled, egy ismeretlen bűnözővel vacsorázni jó ötlet?

– Ezennel tudatom veled, Papa, hogy van egy olyan érzésem, nem ez lesz az utolsó vacsoránk négyesben.

– Igenis, ügyvéd úr – mondta Claire.

Nico feléje fordult.

– *Pardon!* Természetesen veled is, *Maman*.

Ja tényleg, ez a fura öreglány is itt van.

Gilles táncolni kezdett, Nico pedig a zene ritmusára rázta a fejét. Claire figyelte a két férfit, Gilles-t és Nicolas-t. Nicolas-t és Gilles-t. Tökéletesen kiegészítették egymást, és gyakran töltötték úgy az estét, hogy Claire a nagy asztalnál ült, dolgozatokat javított, vagy előadásokat dolgozott át, vagy olykor csak ült ott, kezében a tollal, ami a papír felett lebegett, az arca előtt a haja függönyként omlott alá, hogy ők ketten ne vegyék észre, hogy lehunyta a szemét, és a férje és a fia beszélgetését hallgatja.

A könnyedségüket. A komolyságukat. A közelségüket. Nicolas tiszta apja volt. Az anyjával beszélte meg, hogy milyen szakmát válasszon, de minden mást, ami az életet jelentette számára, az apjával osztott meg.

Claire soha nem akart gyereket.

De az univerzumot ez a legkevésbé sem érdekelte.

És közben valami hatalmassal ajándékozta meg, tette próbára, terhelte túl az életét, és gondoskodott arról, hogy soha többé ne legyen egyedül az érzéseivel a testében, hogy többé ne csak nő legyen, hanem anya, ne csak vágyakozzon, hanem óvjon. Két esendő emberből egy harmadikat teremtett. Mindez nem volt hibátlan, nem volt egyszerű, a legtöbb gondja és gondolata éveken át Nico

körül forgott, nem önmaga körül, nem a világ körül, nem a házassága körül.

Elvesztette önmagát.

S megkapta helyette őt.

De ezt nem lehet így beszámítani.

Nicolas és Gilles. Férfiak. A férfiak pedig soha nem tudják meg, milyen az, amikor az ember már nincs egyedül a saját testében. Hogy a saját neme egyszer csak megváltozik. A testet egy idegen használja, a lélek pedig kettészakad, egy része a gyermeké lesz, és vele távozik, mindegy hová, de örökre távozik.

Talán ez az, ami minket, nőket, rávesz, hogy titkaink legyenek, és szeretőnk: valakink, aki ránk néz, és nem azt gondolja, „anya”, hanem valaki, aki ránk néz, és azt gondolja, „nő”.

– Gyere, táncolj velünk! – mondta Gilles, és nyújtotta Claire felé a kezét.

– Most nem, még ki kell mennem... – állt fel motyogva az asztaltól, és elindult a fürdőszoba felé, amíg a fiúk a tarkabarka, vad konyhában jól érezték magukat, élvezték a zenét, és ahogy Stromae – a művésznevet egyébként a „maestro” szó betűiből alkották – zenéjébe beleolvadtak.

Gilles arckifejezése épp csak egy leheletnyit változott, de uralkodott magán. A második csalódás. Claire tudta jól, hogy valószínűleg sok mindenben jelentett csalódást a férje számára. Persze ezek nem drámaiak, habár, ha összeadjuk... Ki tudja? Folyton dolgozott. Még a szabadsága alatt is. Este hét előtt nem ivott whiskyt, hétköznap egy vagy két pohár bor után megállt. Nem táncolt a konyhában zenére. Jobb szerette a rendet, mint a spontaneitást. Elemezte az érzéseket, de neki magának nem voltak érzései.

– Tudod, nem vagyok ám mindig ilyen... – mondta neki.

Dehogy mondta. Csak fejben ismételtette, újra meg újra, de hangosan nem mondta ki.

Gondosan becsukta maga mögött az ajtót, és csak annyira nyitotta meg a csapot, hogy a víz vékonyan és hangtalanul folyjon a – modern – mosdókagylóba. A fürdőszoba tiszta volt, világos, fehér. Strukturált. Zárt szekrények. Egyetlen dekorációként Claire egy fából készült kis teknőst engedélyezett, amit Sanary-sur-Merben vásároltak, egy zsúfolt ékszerboltban, a szűk óváros árnyas utcáin. Akkoriban Gilles épp alkotói válságon ment keresztül – nem az volt az első, és nem is az utolsó –, és délre utaztak, nem pedig a Bretagne-ba, ahogy egyébként szoktak. A férje melege vágyott, hogy a lelkében megdermedt zene újra felengedjen. Nyári tengerpartra.

Claire megmosta az arcát, a szemét csukva tartotta. Először csak a csuklóját tartotta a víz alá, majd a két karját is. Mohón ivott, vas ízű volt a víz, de azért csak ivott. Volt még idő lezuhanyozni és átöltözni.

Mademoiselle Valaki kedvéért. Ne legyen túl merev, Nicolas jó benyomást akar tenni erre a Valakire, de nem túl rámenősen, nem túl nagyképűen, és azt szeretné, hogy a szülei menjenek bele a játékba, legyenek gyengédek, okosak, de ne önteltek, humorosak, de ne kínosan, kedvesek, de ne távolságtartók. Egyszóval ne viselkedjenek idióta módon. Ígérem – motyogta.

A szerelem csodáját kívánta neki.

De vajon Nicolas sejti-e, milyen hosszúra nyúlhat egy férj és egy feleség élete? Ahogy az ajkak önkéntelenül is megperzselődnek a neveken? Milyen szép volt eleinte egy

nevet suttogni, újra és újra, különböző intenzitással. Míg-nem végül igézet lett, egy alap, egy otthon.

Vagy az is lehet, hogy egyszerűen csak ennyi volt: Gilles és ő azért lettek egy pár, hogy Nicolas legyen Julie-nek. Ez az egész nem is róluk szólt. Lehunyt szemmel mosolygott. Milyen szép, és milyen lehetetlen. De azért... gyönyörű. Vigasztaló.

Az elkövetkező hetek Bretagne-ban. Ez lesz az utolsó nyaruk családként.

Apa, anya, fiú.

A nagy szünidő után Nicolas már csak azért jön vissza a Rue Pierre Nicole-ba, hogy összepakolja a holmiját.

Aztán Gilles és Claire egyedül maradnak, huszonkét év után megint egyedül.

Fiú nélkül.

Csak férj és feleség.

Ha valóban csak Nicolas kedvéért lettek ők egy pár, és ő most elmegy, az az elem, amely az egésznek értelmet adott... Akkor most mi lesz?

Mire letusolt és átöltözött (a ruhásszekrényéhez át kellett mennie Gilles szobáján, ami azelőtt a közös hálószobájuk volt, Claire egy ideje már a dolgozószobájában aludt a kihúzható kanapén, korábban kélt, mint Gilles, este pedig cikkeket olvasott, egy fiatal német kutatónő írt egy könyvet a hangyákról, amit Claire imádott. Ezek a gyakorlati megfontolások önmagukban nem elegendők arra, hogy külön alszanak?), az asztal már meg volt terítve, a fehér rózsák egy kék vázában álltak, gyertyák égtek, Gilles épp whiskyt töltött magának. A zene is más lett, Christophe Miossec, a brest-i rocker-poéta. Claire kedvence.

À l'Attaque.

Claire egy vízszintes hüvelykujjat mutatott. Gilles bólintott és mosolygott.

– És ez a kutatási projekt? – kérdezte. – Ezt most te vezeted vagy az a szörnyű Renaud? – Átadta a poharat.

– Az a koncepciótól függ. A kollektív intelligencia kommunikációjáról és hatékonyságáról szól. Hogy a hangyák mennyiben jobbak, mint a Homo Google.

– És? Mitől lennének jobbak a hangyák, mint mi? Attól, hogy van királynőjük?

– A hangyáknál a királynő nem uralkodik. Az intelligenciaparadoxont hasonlítjuk össze a hangyáknál és az embereknél: amíg a hangyák egyéni egyszerűsége egy olyan kollektív intelligenciává adódik össze, amely társadalomként fenntartható és környezetkímélő módon működik, addig az embereknél az egyéni intelligencia kollektív hülyeséghez vezet. Populizmus, a teljesítmény diszkriminációja, szarkavarás...

– Értem. Szóval nagy tömegben vagyunk csak igazán hülyék.

Koccintottak. Claire arra gondolt, ha történetük egy könyv lenne, akkor azt ezerféleképpen el lehetne mesélni. Szólhatna a szeretőkről. A hazudókról. Olykor magányosak, máskor ellenfelek, s van, hogy barátok.

– Hol van Nico? – kérdezte végül.

– Kiment a szép ismeretlenért a metróhoz. És vitt magával egy szál fehér rózsát is.

– Akkor ez most tényleg komoly.

Egymásra mosolyogtak. A délután elmosódott. Itt volt az ő életük. Pontosan itt.

Vagy mégsem?

Miossec énekelt: „A bőröm alatt őrizlek. A lelkemben őrizlek.”

– És mi a helyzet a Gaumont-nal? A te zenéddel csinálják a sorozatot?

– Nem tudom, mit szarakodnak ennyit. Minél tovább húzzák a döntést, annál kevésbé bírom fenntartani magamban a feszültséget. Érted, hogy hogy értem...?

Claire bólintott. Gilles-nek az kellett, hogy belül úgy érezze magát, mint egy megfeszített húr, amin a zenei tehetsége megszólalhat. Lángolnia kellett. Ha nem égett, akkor... *előfordult, hogy egy idegen testen lobbant újra láng-ra.*

Amikor ő Oxfordban volt. Vagy az intézetben. Amikor egyedül vetkőzött le a szobájában. A félelem halovány érzése volt a lelkében és ugyanakkor dac, egy *Tudod, hogy minden visszautasítás megkönnyíti nekem mindazt, amit ma tettem, Gilles?*, amelyet aztán gyengéd vonzódás követ a férje iránt, egy mély vágyódás, hogy a férfi ne veszítse el a lángot, hiszen annyira szerette ezt benne, igen, ezt többször kellene mondania neki: annyira büszke vagyok rád, amikor beleveszel a zenébe, amikor alkotsz, valamit, ami azelőtt nem létezett. Amikor önmagad vagy. Amikor nincs szükséged rám.

– Leengedjem a hajamat? – kérdezte inkább.

– Miért is ne?

– Feltűzve túl szigorúnak hat, ugye?

– Csak nem félsz?

– Miért, te félsz?

– Mitől? Egy nőtől, aki szereti a fiunkat? Nem. Akkor tőled is félnem kellene.

Miossec most már inkább csak suttogta, mintsem énekelte: „Előtted még volt élet. Utánad már nem.”

Nem is a félelemről van szó, akarta mondani Claire. Inkább az összeomlásról. Ha Nico elmegy. Ha Julie ma-

rad. Ami utána jön. Ami utána marad. Hogy marad-e bármi belőled és belőlem? Az egykori kettőnkből. Hogy mi marad utána – és mit akarunk még? A hüvelykujjas whiskys viccen és a hallgatáson túl.

„...*même en vrac.*”

Vagy a párosunk elemeire bomlik szét.

De ez a válasz további válaszokat hozott volna magával, olyanokat, amelyeket eddig elkerültek. Pengeváltás, visszaszólás, szemrehányások, sértések, vágyakozás, félelem, fellángoló szerelem, épp abban a pillanatban, amikor a másik már arra készül, hogy egyedül éljen tovább – szellemek egy palackban, minden család konyhájában sok millió ilyen palack lehet.

És mégis: ez akkor sem holmi félélet volt, hanem meg-hitt együttlét. És ez többet nyomott a latban, mint a lezárt palack, nem igaz?

Nem igaz?

Claire kibontotta a haját.

– Készen áll? – kérdezte Gilles-t.

– Én készen, ha maga is.

Két mosoly, melyek mint kezek kapcsolódtak egymásba. *A bárányok hallgatnak*, az első közös videózásuk, és ez a mondat ugyanolyan mélyen beleivódott a mindennapjaikba, mint a hüvelykujjas whiskys poén. Készen áll, hogy megtartsa a gyermekeket? Készen áll a szóbeli vizsgára? Készen áll egy kis szórakozásra? Készen áll arra, hogy elbúcsúzzon a fiától, kétszer is? A búcsúnak arca lesz és neve és helye.

Én készen, ha maga is.

Koccintottak. Vidám csendülés.

– Szeretlek – mondta Gilles hirtelen. Közvetlenül Claire szemébe.

Claire ivott. Letette a poharat, és már épp megszólalt volna, amikor csengettek, és abban a pillanatban fordult is a kulcs a zárban.

– *Salut!* – kiáltotta Nico, és két szívdobbanással később már ott is álltak az ajtóban. Nicolas és ő.

Bármit is akart mondani Claire – nem tudta, hogy „én is szeretlek” volt, vagy „mondanom kell neked valamit”, vagy „nem vagyok biztos benne, hogy tényleg így van, miért is nem alszunk mi együtt?”, vagy „hogy lettünk azzá, akik lettünk, és hogyhogy nem lettünk azzá, akivé lennünk kellett volna? Többek vagyunk, mint barátok, mint érdekközösség, mint szülők?” –, az maradéktalanul ki-törlődött.

A nőstény róka arcvonásai ezúttal visszafogottan ki voltak sminkelve, a haja pedig szép egyenes fürtökben csüngött alá a fején. A ruhától most valahogy más volt, mintha álcázta volna magát, kék ruha fehér gallérral, vörös lapos sarkú cipő. A piercinget kivette, a tetoválást illedelmesen eltakarta. Tetőtől-talpig átváltozott, *összecsukta magát*, gondolta Claire, egy valakivel könnyen összetéveszthető, a húszas évei elején járó, fiatal nővé. Csak az a pillantás, az volt ugyanaz, az az öreg pillantás a fiatal szemben.

Az énekesnő, aki hazudott.

A Hotel Langlois-ból.

Hát, ő volt az.

Hát, ő volt.

Julie.